

„Mindent kíváncsiak vagyunk a helyiek javaslataira is”

Nagycsalád, ha útra kel...

V. Horváth Zsuzsa

A nagycsaládos nyaralás bizony nem kevés szervezést igényel. A három és „fél” gyermekes Süveges Gergőt arról faggattuk, hogy népes családjával hol szeret kikapcsolódni, s hogyan köttetnek kompromisszumok a szülők „hegyes” és a gyerekek „vizes” vonzalma között.

– Manapság ritka, hogy valaki négy gyermeket mer vállalni, hiszen egyetlen utód felnevelése is életfeladat. Tudatosan terveztek nagy családot?

– Tudatos volt, természetesen. Amikor a feleséggel még nem voltunk házasok, és jegyesekként terveztük közös életünket, arról beszélgettünk, hogy annyi gyermeket szeretnénk, amennyit türelemmel, szeretettel és energiával körül tudunk venni. Nagyon örülünk annak, hogy immár a negyedik gyermek érkezik a családukba. Nekem egy öcsém van, viszont a feleségemnek négy testvére, tehát nem ismeretlen a nagycsaládos életforma. Nem szeretnénk heroikus küzdelmet folytatni sem az idővel, sem önmagunkkal, úgy gondol-

Olyan úti célokat választanak, amelyek a gyerekek számára is érdekesek

tuk, hogy a negyedik baba, aki várhatóan szeptember elején érkezik, abszolút belefér az életünkbe. Kisfiúnak ígérkezik, így kiegyenlíti a nemek közti arányt.

Borka, azaz Borbála öt éves múlt, Marci négy éves lesz a nyáron, Annamária pedig a napokban múlt 16 hónapos.

Annyi örömet szereznek, olyan kalandossá teszik a mindennapjainkat, hogy úgy éreztem, meg kell osztanom

másokkal is azokat az élményeket, amelyek az életünk állandó részévé váltak. Ezekből született az április közepeán megjelent Apa-kép-írás című könyvem, amelyben nemcsak egy család lelkébe nyerhet bepillantást az olvasó, hanem talán azt is megérzi: családban élni jó dolog...

– Nem lehet könnyű három (és fél) kicsi gyerekkel kirándulni, vakációzni. Márpedig Önök őslakos fővárosiaként szeretnek útra kelni, felfedezni az ország szépségeit. Hogyan választják ki az úti célokat?

– Egyelőre természetesen a gyerekek szempontjai dominálnak. Kétszobás apartmant igyekszünk keresni, mert a kicsik délután még alszanak. Olyankor marad egy kevés időnk a feleséggel, hogy pihenjünk, beszélgessünk, kikapcsolódjunk. Egy-két óra múlva aztán úgymint folytatódik a „kalandtúra”. Az úti célt általában az internetről választjuk ki annak alapján, hogy hol kínálóznak érdekes, vonzó programok a gyerekek számára. Nemrégiben például hat napot töltöttünk az Őrségben. Számunkra már ismerős vidék, hiszen még amikor „egyedül” voltunk a feleséggel, kettesben tíznapos biciklitú-

rát tettünk a környéken úgy, hogy kétnaponta máshol szálltunk meg. Gyakorlatilag bejártuk az egész Órséget, amely annyi látnivalót, szépséges titkot kínált, hogy már akkor elhatároztuk: ha lesznek gyerekeink, velük együtt visszajövünk ide. Most sem csalódtunk. Számtalan programlehetőség volt, ki sem tudtuk mindegyiket használni, délelőttre és délutánra is jutott egy vagy kettő. S hogy jól választottunk, bizonyította, hogy a gyerekeink is nagyon élvezték. Számukra hihetetlen élmény volt, hogy például Szentgyörgyvölgyben korongoztak. Megjegyzem, Csótár Rezső fazekasmester jóindulatú, szakszerű, felettebb barátságos és türelmes útmutatásai alapján mi is megpróbáltuk, változón gyatra sikerrel. Az én első „remekem” egy szétszakadt, gyászos állapotú roncs lett, feleségem viszont csodálatos, csipkés szélű tálat készített. A gyerekek is formáztak vagy tíz tálcakát; most a rokonoknak, barátoknak ajándékozzuk őket. Aztán lovas kocsiztak, én is gyeplőt fogtam a kezembe, majd lovagoltak, szamarat simogattak, sőt, tehenet is fejtek. Megtanulták, hogy a pej ló nem fehér, és a lovas terminus technicus szerint egyáltalán nem stimmel az amatőr színlátása, mert a fehér az a szürke, a fekete farkú és sörényű pedig a pej, arról nem is beszélve, hogy a barnát sárgának hívják... Szóval, volt mit tanulnunk nekünk is. Szalafőn, a Ferencz-portán aztán kiderült, hogy Borcsa tehen bizony egyáltalán nem fogadja szívesen, ha a tőgyén babrálnak,

bármilyen szakszerű kezekkel és mozdulatokkal is. Persze nem mi próbálkoztunk, hanem Tibor gazda, akinek mindez a génjeiben és a vérében van. Borcsa mégis rúgott hátrafelé, oldalra, de még előre is. Addig nem is gondoltuk, hogy milyen nyaktörő mutatványokra képes egy tehen. Mi mindannyian tisztas távolból figyeltük, amint a tehen és gazdája megvívja mindennapi harcát, míg aztán a jámbornak egyáltalán nem mondható kérődző, mint mindig, ezúttal is belátta, hogy neki is jobb, ha engedi fejni.

Korongozás Szentgyörgyvölgyben

Az órségi nyaralás során, az egész család „fazekasinasnak” szegődött

– Gondolom, ezek a (majdnem) testközeleli élmények többet jelentettek a gyerekeknek, mint majdan jó néhány élővilágóra, amelyeken könnyből tanulják meg, milyen a ló vagy a szarvasmarha közelről, vagy miben különbözik a liba a kacsától.

– Törekszünk erre, igyekszünk őket nyitottá tenni a természetre. Mindketten nagy túrázók voltunk korábban is. Általában a barátainkkal, népes társasággal indultunk útnak, és a mai napig emlegetjük a nem is olyan régi emlékeket. A turistatérkép sem idegen számunkra. Természetesen most az Órségben is nálunk volt, és két alkalommal túráztunk. Igaz, csak négyesben: Annamari a hátamon, Borca és Marci a saját lábán. Feleségem – így a nyolcadik hónapban – már nem vállalkozott a Hármashatár megmászására... Kertes házban lakunk, mégis nagy élményt jelent a gyerekek számára akár egy hangyaboly megfigyelése is. Az egész út alatt annyit, de annyit kérdeztek! Értetlenkedve rácsodálóztak például

arra, hogy Pityerszeren, a skanzenben lévő régi, döngölt agyagpadlójú, alig ablakos házakban miért nincs fürdőszoba és gyerekszoba. Volt hát mit magyarázni...

– Gondolom, Önöknek sem lehet könnyű, hogy jól tudják lakatni a gyerekeket hiteles információkkal...

– Azért az „apu (anyu) hogy megy be” analógia nálunk is előfordul. Aztán utánanézőnk, és a kérdések általában nem maradnak válasz nélkül. Ha elmegyünk valahová, előtte mindig „felkészülünk” a tájból, a lehetséges látnivalókból, de legtöbbször újdonságok is várnak minket. Sok programot megtervezünk, de mindig kíváncsiak vagyunk a helyiek javaslataira is. A lehetőségeket pedig megbeszéljük a gyerekekkel is: elmondjuk, hol milyen érdekességek várnának ránk, és némi irányítással ugyan, de közösen döntünk.

– A szeptember elejéig öttagú családban hogyan oszlik meg a domborzati vonzódás? Azaz hegyek, vizek, esetleg a végtelen síkság?

– Nem könnyű, de megoldható a választás. A feleségem és én inkább a hegyeket és a várakat részesítjük előnyben. De mint mondtam, egyelőre olyan úti célokat választunk, amelyek a gyerekek számára vonzó-

A programokat, lehetőségeket mindig megbeszéljük a gyerekekkel, és közösen döntünk

ak, és olyan lehetőséget nyújtanak, amelyek az újdonság erejével hatnak rájuk. Fontos szempont például, hogy állatokat láthassanak, vagy beleülhessenek számukra szokatlan „létesítményekbe”, a vízpartokról, medencékről nem is beszélve. Télen például néhány napra Keszthelyre szoktunk menni, onnan pedig átjárunk a kehidakustányi fürdőbe. Ez aztán szülőnek, gyerekek egyaránt remek szórakozás.

– Akkor idén ez a kényeztetés kimarad a baba érkezése miatt?

– Remélem, nem! Azt még nem tudom, hogy hatosban megyünk-e, vagy netán a feleségem itthon marad a kis fickóval, de a „maradék”, vagyis a három nagyobbikkal szeretnék elmenni.

– Mint mondta, gyakorlatilag bejárták az egész országot. A későbbiekben hol tudnák elképzelni az életüket a fővároson kívül?

– Szeretjük a fővárost. Persze lehet, hogy azért, mert a szélén lakunk, zöldövezetben. De minden ideköt bennünket: a munkánk, a barátaink, a családjunk. Nem akarunk máshová költözni, úgyhogy a kérdés inkább elméleti. De az biztos, hogy az Őrségben kötött ismeretségek, a táj, a klíma, a fenyőerdők, a szerez települések világa nagyon vonzó számunkra. ◀